

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 5 ROČNÍK 2006/2007

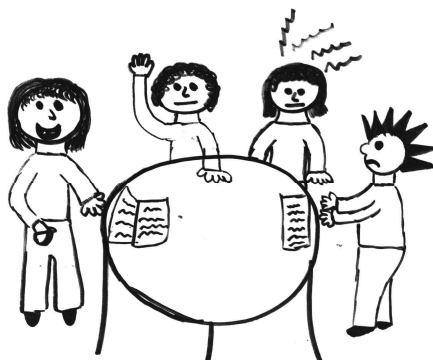
Zasedala 3. schůze MŠR

Zvolení zástupci v naší malé školské radě se 25. ledna opět sešli na svém již třetím zasedání v tomto školním roce. Jelikož jsme spoustu problémů projednávali již na předchozích zasedáních, nebyl problém zahájit diskusi. A co bylo tentokrát na pořadu dne? Tak třeba chudáci ptáci, kteří nalétávají do oken ve vyšších patrech nové budovy. Seznámili jsme se s výsledky průzkumu, na jehož základě budou na jaře objednány profesionální fólie, které nalepíme na vybraná okna, a zabráníme tak zbytečným neštěstím. Seznámili jsme se s fondem Sidus, který pomáhá dětem s onkologickými onemocněními. Zástupci tříd pochválili zlepšení dozorů o přestávkách na 1. stupni. Velká diskuse se rozběhla kolem připomínky, že je stále ničen trávník před kulturním domem. Chodí přes něj nejen žáci naší školy, ale také jejich rodiče a prarodiče. Máme spoustu nápadů na řešení tohoto problému, ale zatím nic neprozradím. Vyskytla se i stížnost na běžnou provozní závadu, jakou jsou zaseknuté zámky u skříněk ve třídě. Tyhle problémy se dají řešit velmi snadno tím, že je včas nahlásíte paní školnici. Padly také

návrhy na třídění odpadu ve škole. Protože to není první pokus, kdy měli žáci na naší škole šanci vytrít alespoň plastové lahve od svačín a čisté popsané nebo zmačkané papíry, prosím všechny spolužáky, aby šli příkladem. Snad se to nyní podaří a všem nám to vejde do krve pro další život.

To jest pro tentokrát vše, co se při schůzce školního parlamentu událo. Věříme, že se nám problémy podaří vyřešit a vy všichni budete ochotni ke zlepšení přispět.

Šárka Camrdová

Fond Sidus pomáhá nemocným dětem

„Řekni mi a já zapomenu. Ukaž mi a já si zapamatuji. Nech mne to udělat a já pochopím,“ praví jedno čínské přísloví. Ano, řekla bych, že by mohlo pasovat k akci, která

probíhá na naší škole. Fond Sidus pomáhá dětem, které se během osudu ocitly na onkologických odděleních našich nejlepších dětských nemocnic. Trápí je řada onemocnění, kterým se společně lidově říká nehezky rakovina. Také vám to slovo nahání hrůzu? Člověk, který v sobě má alespoň trochu citu, se mnou jistě souhlasí. Je v našem společném zájmu jim co nejvíce pomáhat. Vždyť děti jsou v tom nevině. Kolik dospělých si přivolalo zhoubné nádory kouřením, alkoholem nebo špatnou životosprávou? Děti přepadla tahle nemoc na prahu života a ještě ani neměly čas se jí bránit. Pomoci, ale jak? Jednu z cest nám ukázaly paní učitelky Honzová a Sochůrková, které na naší škole zorganizovaly sbírku právě ve prospěch dětí s onkologickými onemocněními. Mohli jsme si zakoupit magnetky, náramky a přívěšky na klíče s logem zmíněného fondu. Není to jen o tom, že byste po zakoupení nevyčnivali z davu. Uvědomte si, že každá jednotlivá koruna má stejnou sílu jako kapka, která roky dopadá na stejné místo a dokáže lámat skály. Každá taková akce zlepšuje naši lékařskou péči. Tak co, přesvědčila jsem vás alespoň trochu? Potřebných je mnohem víc, vždycky máte šanci.

Šárka Camrdová

Hvězdička naděje

Během měsíce února proběhl na naší škole projekt Hvězdička. Ve spolupráci s fondem Sidus, o. p. s. jsme se snažili získat finanční prostředky na pomoc nemocným dětem z Pediatrické kliniky UK 2. LF Fakultní nemocnice v Motole a Kliniky dětského lékařství Fakultní nemocnice s poliklinikou v Ostravě. Projekt měl dvě části. Nejprve žáci II. stupně hledali odpovědi na otázky, proč je hvězdička symbolem projektu, proč bychom měli pomáhat a jak konkrétně může pomoci jednotlivci. Následně si zájemci mohli koupit drobné předměty se symbolem hvězdičky. Této akce se zúčastnilo 35 žáků a učitelů, prodali jsme všechny hvězdičky, a tak získali 2000 Kč pro nemocné děti.

Děkujeme všem, kteří nemysleli pouze na sebe, ale i na ty, kteří si naši pomoc zaslouží. Naše snažení nebylo marné! Mnozí si totiž uvědomili, že projekt pomohl více nám zdravým nežli nemocným.

M. Honzová st. a M. Sochůrková

Proč právě hvězdička?

- vždy nám posvítí ve tmě...
- svítí navěky...
- je symbolem naděje...
- z nebe nás chrání a dává na nás pozor...
- všichni ji vidí...
- každý máme svou hvězdičku, která nám svítí nad hlavou a dává na nás pozor, proto asi hvězdička naděje a jistoty...
- lidé se podle hvězd řídí, je symbolem míru...
- každý cíp hvězdy může znamenat jen malou pomoc jednoho člověka, a když se tyto pomoci spojí, může to zachránit život člověka, který stojí uprostřed...

Proč bychom měli pomáhat?

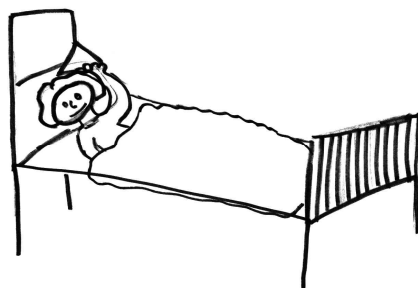
- zaslouží si to, jsou to lidé jako my...
- každý si zaslouží dostat šanci na život a k tomu mu my zdraví můžeme dopomoci, všichni si zaslouží dostat druhou šanci...
- někdo to potřebuje a nemůže si pomoci sám...
- oni jednou pomohou zase nám...
- nejsme tu sami...
- protože ne každý má to štěstí být

zdravý a neměli bychom být sobci...

- oni pomoc potřebují a určitě se nám odvděčí třeba svým úsměvem nebo poděkováním, myslím si, že kdybychom byli my na jejich místě, tak by nám též pomohli...
- protože pomoc potřebují a možná jsme jediní, kdo jim může pomoci, a tak musíme...

Jak můžu pomoci právě já?

- budu jim v době bolesti podporou a kamarádkou...
- uspořádám pro ně akci nebo sbírku...
- můžu poslat dárcovskou SMS nebo v Albertu sbírat žetony...
- budu si s nimi hrát nebo chatovat...

Láska k bližnímu aneb psáno srdcem

Jo, a mám další zářez na své pomocné pažbě. A jsem za to rád. Koupil jsem si náramek, ale ne proto, že bych ho chtěl jako okrasu, ale byl jsem hrozně rád, že mohu pomoci. V mých nezletilých letech toho pro děti moc nenadělám. Doufám, ne, vím, že peníze jsou v těch nejlepších rukou a že dětem pomohou.

Musím se přiznat, že jsem nepomohla. Víím, že není pěkné psát o tom, jak se má pomáhat a jak je to důležité a nakonec nehnout prstem. Budu to muset rychle napravit.

Do projektu hvězdička jsem se zapojila namalováním hvězdičky. Také jsem si zakoupila přívěšek, protože byl nejdražší a já chtěla přispět i penězi. Napsala jsem i článek do školních novin s tím, aby ostatní také pomohli nemocným. Přineslo mi to prověřenou peněženku, malá hvězdička teď zdobí mé klíče, ale hlavně dobrý pocit alespoň malé pomoci.

Do projektu jsem se zapojila tím,

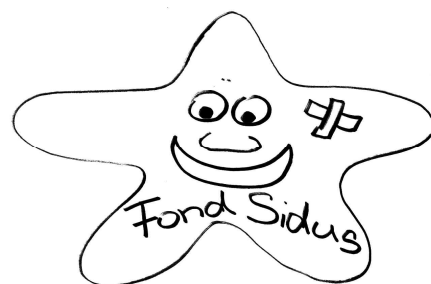
že jsem nakreslila hvězdičku, pátrala jsem také na internetu a snažila se vyhledat co a jak. Mám z toho dobrý pocit, jen mne mrzí, že jsem si zapomněla koupit nějakou z věcí a přispět. Teď si připadám jako sobec.

Vytvořila jsem svou hvězdičku a něco jsem do ní napsala. Seznámila jsem se s fondem Sidus a jeho činností. To pro mne také hodně znamenalo. Když teď přijdu do školy, tak všude vidím vylepené krásné hvězdičky a hned mám lepší náladu a vzpomenu si na ty děti.

Ano, aktivně jsem se zapojila, i když jsem byla v době výroby hvězdiček nemocná. Všechno jsem se dozvěděla od spolužáků a z listu ve třídě. Koupila jsem si náramek. Velmi mne potěšilo, že jsem dostala takovou jednoduchou šanci pomoci druhým. Nedokážu si představit, jak by mi bylo, kdybych byla tak vážně nemocná. Jistě bych ale byla vděčná všem za sebemenší pomoc, myšlenku, třeba i úsměv.

Já jsem fondu nijak finančně nepomohl, i když jsem chtěl. Nemohl jsem pomoci z jistých osobních důvodů. Ale jestli se podobná akce uskuteční znovu a já budu moci, tak přispěji.

Spolu se sestrou jsme koupily dvě magnetické hvězdičky. Přispěly jsme rády, protože víme, že děti tu pomoc potřebují, a doufáme, že jim alespoň trochu pomohla. Tento projekt mi dal hodně. Dokonce jsem pocítila takový zvláštní hřejivý pocit, že jsem mohla pomoci.

Novinařina není jen řemeslo

Loni jsme se s našim Školákem přihlásili do soutěže o nejlepší školní časopis. Slíbili nám nejen pocty pro ty nejlepší, ale také rozbor naší práce a certifikát kvality. To je na rozdíl od jiných soutěží velmi cenné, protože každý je tak trochu slepý, když jde o vlastní „dítě“ a těžko přijímáme byť dobře míněnou kritiku. Všichni také po určité době propadáme skepsi, zda to naše pinožení již nepostrádá smyslu. Tváří v tvář okolnímu světu, také pochybuji, zda se dnes nejenom z novinářského řemesla nevytrácejí pojmy jako jsou záruka kvality, jméno jako nejcennější majetek nebo smysl pro čest. Myslí ale, že dokud jsme školním časopisem, musí pro naše redaktory zůstat vzorem Karel Čapek a ne bezejmenní autoři dnešních bulvárních novin a časopisů. Výsledky zatím nejsou, takže netrpělivě prohledávám stránky Dětské tiskové agentury. Rád se vracím k rozhovoru s vítězi ročníku 2005, redaktory středošolského Ostudya. Ti kluci mi vždycky dají ťafku, když zmalomyslním. Tak aby mne holobrádci nezahanbili, jedeme dál!

Jiří Honza

Jak se to všechno dalo dohromady a kolik lidí na tom na začátku pracovalo?

Z: Na začátku se dalo dohromady osm studentů. Byli jsme v prváku, mléko u pusy, pořádně jsme se neznali. Já si vzpomínám, že mě oslovili na tělocviku, jelikož to byl jediný předmět, který jsme měly obě třídy dohromady.

Proč jste si vybrali zrovna název OSTUDYUM?

V: S tím jsme si dělali dlouhou dobu starosti. Nakonec zvítězila tahle slovní hříčka. Není to totiž úplně o studium, ale spíš ostudy um. Vymyslela ho naše vietnamská spolužačka, která náš jazyk cítí trochu jinak.

Než jsi začal dělat do Ostudya, měl jsi už nějaké zkušenosti s novinařinou nebo kdokoli z vás?

V: Nejvíce zkušeností měl asi Zdenda, protože již rok dělal na ZŠ časopis na dobré úrovni. Původně se přidal, že bude pouze radit

v začátcích, protože už na ZŠ to pro něj prý byla především časově vyčerpávající práce, nakonec jsem ho přemluvil natrvalo.

Jaké byly začátky?

Z: Začátky byly kruté. Bylo třeba se rozhodnout, kdo co bude dělat, komu co jde lépe. Po druhém čísle odešlo mnoho lidí, protože na jejich pozice se hodil někdo jiný. Například volba šéfredaktora byla tvrdým oříškem, který se rozlousknul až diktátorskou metodou.

Co ti noviny daly a co ti naopak vzaly?

Z: Nejvíce proklínám ten čas, který jsem strávil u počítače nudným rutinním zalomováním článků. Těch hodin je opravdu spousta, nestačilo pouze napsat vlastní článek, ještě jsem musel měsíc dopředu hlídat, aby články chodily, aby nikdo nezapomněl, a upozorňovat, kde mi co ještě chybí, případně dopisovat či seškrtnout. Sehnat fotky, kde se dá, dozalomit, udělat svižnou typografickou korekturu a připravit to pro tiskárnu. Místo toho jsem mohl chodit víc do hospody a užívat si s kamarády studentský život. Zároveň jsem se ovšem učil, jak se říká hrou. Nyní své zkušenosti uplatňuji, ať už jako poradce v otázkách vydávání periodického tisku nebo jako grafik. Byla to skvělá škola.

Měl jsi někdy pocit, že noviny jsou zbytečné a práce, kterou do toho dáváš, též? Jestli ano, tak proč?

V: Ne, byly časy, kdy jsem si připadal úplně sám. Totiž opustili nás redaktoři, pokladna zela prázdnotou a to jsme na tehdejší čísla přispívali i z vlastních peněz. V takové situaci už veškeré naděje ztratil i Zdenda. Pamatuji si, jak říkal: „Sheene, ještě zalomím tohle číslo a pak to zabalíme. Nemáme z čeho ani co tisknout a ztrácí to smysl.“ Já jsem ale vydržel, dokonce i Zdendu jsem přemluvil, ostatně jako už tolikrát, a Ostudyum tak vychází ještě dnes. Věřím, že nic, co dělám, není zbytečné, a že má smysl snažit se působit na okolí ať už je to články, kreslením nebo třeba úsměvem.

Z: Musím poznamenat, že jsme se tak nějak uklidňovali navzájem a je to opravdu zajímavá souhra náhod, která nás nenechala spadnout až na dno oba najednou. To by pak byl úplný konec. Sám to

člověk dělat nemůže, musí mít partnera, který ho stále podporuje a je mu přítelem, i když ostatní stáhli ocas mezi nohy. Kdyby se jeden z nás v těžkých situacích položil, složilo by se Ostudyum celé, neboť by nebyl nikdo, kdo by ho v tu chvíli nahradil.

Zdroj: Dětská tisková agentura –
Malé (ale naše) noviny

Přijímačky nanečisto

Všichni žáci 9. tříd v naší republice si ve čtvrtek 1. února napsali ve škole celodenní srovnávací testy. Výjimkou tedy nebyla ani naše třída. Přestože to byly testy srovnávací, které nám mají ukázat, kde máme jaké mezery a jak na tom ve skutečnosti jsme, někteří žáci k nim přistoupili jako k opravdovým přijímacím testům. Úderem 8. hodiny jsme začali psát test z matematiky, který byl, jak jsem se shodla s ostatními spolužáky, velmi těžký. Možná to bylo i tím časným chladným ránem. Na druhou stranu nás ta zima alespoň trochu probrala ze spánku. Poté následovala dlouhá přestávka, kterou každý využil jinak. Někdo si četl, jiný hrál hry, další se třeba díval na televizi.

Přestávka skončila a na řadu přišel test druhý z českého jazyka. Ten se mi zdál celkem lehký. Po těžké práci jsme se mohli posilnit obědem, po kterém na nás čekal další a poslední test, tentokrát ze všeobecných znalostí. Musím se přiznat, že jsem to čekala trochu těžší, ale i tak k některým zádrhlům došlo. Na závěr jsme dostali dotazník, který byl vyplněn během několika minut.

Tento den se mi líbil, protože byl takový pohodový. Asi hodně lidí si myslí, že se neučili, ale není tomu tak. I tohle je vyučování. V testech mohl každý narazit na úkoly, které by se mohly objevit v přijímačkách. Pro mne to prostě byly přijímačky nanečisto.

Martina Lamačová

Neházej flintu do žita

V pondělí 15. ledna mne přemáhal strach u přijímacího řízení na SUPŠ v Českém Krumlově. Moc jsem si nevěřila, ale hrozně si přála, abych se na tuto školu dostala. Konkurence byla veliká a zájemců mnoho. Když jsem kreslila zátiší, tak se mi klepaly ruce jak listy osice. Neustále jsem přemýšlela, jak to nakreslí ostatní. Připadala jsem si mezi nimi asi jako mraveneček mezi slony. Ale nějak jsem úkol zvládla. Pořád mne ještě čekala tvořivá prostorová kompozice z papíru. To mi už přišlo o něco lehčí, i když vím, že jsem ji odbyla. Byla to poslední zkouška, pak už mne nemohl trápit žádný z profesorů.

Po týdnu mi přišel dopis, že mne škola nepřijala, ale skončila jsem hned první pod čarou vítězů. Teď jsem ve druhém kole, ale pochybuji o svém přijetí na jiný obor. Hodně mne to mrzí, ale nejsem nešťastná, protože můžu poslat ještě jednu přihlášku na jinou školu jako ostatní devátáci. Možná to zkusím ještě jednou příští rok. Když někdo něco opravdu chce, nesmí se vzdávat hned po prvním nezdaru. A vy ostatní také hned neházejte flintu do žita, když se vám něco napoprvé nepovedlo.

Lucie Krejčová

Pohráli si s mateřštinou

Také někteří letošní devátáci se ve školním kole 33. ročníku Olym-

momentka z miniprojektu Alík do školy ☛ foto PPC 789

naše stříbrné mužstvo z krajského turnaje v házené ☛ foto Lucie Krejčová

piády v českém jazyce vrhli do lítéboje se šesti zapeklitými mluvnickými úkoly, které si nezadaly se sedmihlavými draky, aby se vzápětí vydali na dalekou cestu a vypočetli alespoň 25 řádků slohové práce na téma Kdyby... uměli(y) mluvit.

Vítězně z turnaje rytířů slova vyšla **Lucie Smetanová**. Až do finále došel, ale s koně sražen, skončil **Martin Viktora**. Dřevce zlámala a do finále nepostoupila **Lucie Krejčová**. Pokud chcete i vy alespoň malinko nahlédnout pod pokličku jejich rekovských činů, zkuste pak pohledat stylistickou chybu ve větě *Hledáme muže, ženy a děti do 40 let*. Nebo vymyslete tři rčení, pořekadla či ustálená slovní spojení, kde by se vyskytovalo slovo *doma*.

Miroslava Honzová st.

Chotovinský motokros

Sdružení motokrosové mládeže Táborska, pod které spadají i chotovinští Ondřej a Daniela Krejčovi, se letos vydalo do ostravské ČEZ Arény na špičkový halový motokros a freestyleové exhibice. Po navezení 2800 kubických metrů hlíny vznikla v Aréně 400 metrů dlouhá trať, po které se proháněli i jezdci kubatury do 50 ccm. Na start se postavili i Ondra a Daniela. V témže prostoru se představil i český freestaleista a vicemistr světa Libor Podmola. Naši jezdci dojeli dobře. Ondra se umístil na skvělém druhém místě a Daniela na krásném sedmém. Po skončení závodu s Danielou, jakožto jedinou závodnicí, natočila televize ČT Sport interview a za dva dny jezdce zhlédlo téměř 15000 diváků. Určitě tam naši závodníci nasbírali cenné zkušenosti. I přesto, že máme skvělé nadějně závodníky, nejbližší trénovací plocha je 30 km vzdálená. Co myslíte, nebylo by fajn zřídit v Chotovínách motokrosovou trať? Myslím, že i mnozí mladíci z Chotovín by rádi tento sport provozovali.

Michaela Poustková

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

REDAKČNÍ RADA: Lenka Dražilová, Jiří Honza, Miroslava Honzová, Olga Kavková, Erika Kubelová, Martina Lamačová, Lucie Smetanová, Martina Sochůrková

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Olga Kavková

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVIN

